

Народився 25 січня 1954 р. в м. Івано-Франківськ.

У 1976 р. закінчив ІФІНГ (спеціальність «Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ») та розпочав трудову діяльність старшим техніком-геологом у Спеціалізованій геологорозвідувальній експедиції об'єднання «Союзсірка». Був інженером у Центральній науково-дослідній лабораторії об'єднання «Укрнафта», з 1985 р. — інженером СКТБ «Надра» ІФІНГу.

У 1987 р. захистив кандидатську, а в 1995 р. — докторську дисертацію. У 2002 р. йому присвоєно вчене звання професора.

Протягом 1988–2002 рр. В. М. Світлицький працював в Українському нафтогазовому інституті: пройшов шлях старшого та головного наукового співробітника, завідувача лабораторії обробки привибійної зони й ізоляції води, завідувача науково-дослідного відділу видобутку нафти, газу і конденсату. З 1996 р. обіймав посаду начальника відділу НДІ МНТУ ім. акад. Ю. М. Бугая, з 1998 р. — професорські посади в НТУУ «КПІ», у Полтавському технічному університеті ім. Ю. Кондратюка, МНТУ ім. акад. Ю. М. Бугая. З 2006 р. — професор кафедри розробки та експлуатації нафтових і газових родовищ ІФНТУНГу.

У 2002 р. Віктор Михайлович почав працювати начальником науково-технічного управління, потім став начальником науково-технічного відділу ДК «Укргазвидобування».

Головні напрями його науково-практичної діяльності: вивчення процесів, які відбуваються у покладах горючих копалин, підвищення продуктивності нафтових і газових свердловин із допомогою керованих дисперсних систем та фізичних полів. Уперше запропонував використовувати дисперсні системи на основі азотнокислого карбаміду для інтенсифікації видобутку нафти і газу та магнітокеровані дисперсні системи для ізоляції припливів води. Реалізація нових методів оптимізації роботи свердловин дозволила істотно збільшити їх дебіт.

Світлицький Віктор Михайлович

Доктор технічних наук, професор, академік УНГА, фахівець у сфері геології горючих копалин, розробки нафтових та газових родовищ

Віктор Михайлович — член ЦКР Міненерговугілля України, секції нафти і газу Комітету з Державних премій України в галузі науки та техніки, експерт Державної комісії України із запасів корисних копалин, голова технічного комітету стандартизації «Газ природний», вчений секретар експертної ради з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки України з розробки корисних копалин та металургії; член спеціалізованої вченої ради із захисту докторських і кандидатських дисертацій в ІФНТУНГ, редакційних колегій журналів «Нафтова і газова промисловість», «Розвідка та розробка нафтових і газових родовищ».

Опублікував в Україні та за кордоном понад 370 наукових праць, зокрема 19 монографій, має 175 авторських свідоцтв, патентів України і Росії. Він — науковий консультант аспірантів та докторантів, академік АГН України.

Лауреат премії УНГА.

Народився 30 червня 1930 р. у м. Ташкент (Узбекистан).

У 1953 р. закінчив ЛПІ за спеціальністю «Геофізичні методи розвідки нафтових і газових родовищ». Того ж року вступив до аспірантури та в подальшому успішно поєднував навчання і роботу на посаді геофізика у польовій геофізичній експедиції Інституту геології горючих корисних копалин АН УРСР.

Підсумком наукової діяльності Рустема Сейфулліна став захист у 1960 р. кандидатської дисертації «До методики геоелектричного картування західного краю Українського кристалічного масиву». В цій роботі вперше було знайдено рішення задачі про розподіл електричного потенціалу зарядженої кулі з урахуванням границь розділу «земля–повітря».

Протягом 1959–1961 рр. Рустем Сулейманович очолював лабораторію геофізики Читинського філіалу Іркутського політехнічного інституту. Упродовж 1961–1977 рр. він працював завідувачем відділу, заступником директора з наукової роботи в Забайкальському науково-дослідному інституті (м. Чита). У 1972 р. захистив докторську дисертацію.

Р. С. Сейфуллін вивчав різні наукові і прикладні проблеми. Одна з них — методика геофізичних досліджень при пошуках поліметалів, золота і флюориту. Він уперше запропонував поняття «рання стадія викликаної поляризації». Науковець створив модель верхньомезозойських западин Східного Забайкалля, на основі виявлених закономірностей відкрив Аліїнське золотосульфідне родовище.

З 1977 р. працював завідувачем відділу геофізики в УкрДГРІ. У цей період для пошуків покладів вуглеводнів Рустем Сейфуллін широко використовував електророзвідку. Під його керівництвом у відділі геофізики було відкрито новий напрямок, доведено ефективність використання методів природного електричного поля і викликаних поляризацій під час вивчення епігенетичних

Сейфуллін Рустем Сулейманович

Доктор геолого-мінералогічних наук, професор, член-кореспондент УНГА, фахівець у сфері дослідження рудних і нафтових родовищ

змін порід над родовищами нафти та газу. Він також запропонував і обґрунтував геоелектричну модель відкладів вуглеводнів, знайшов оптимальне вирішення інтегрального методу обробки зондуванням становленням поля в ближній зоні.

Свою наукову і дослідницьку діяльність Р. С. Сейфуллін протягом тривалого часу поєднував із викладацькою: читав лекції з геофізичних дисциплін у різних вишах — Львівському політехнічному інституті, Читинській філії Іркутського політехнічного інституту, Львівському державному університеті ім. І. Франка. Як завідувач відділу, йому вдалося налагодити роботу з впровадження наукових розробок у виробництво, активізувати наукову діяльність співробітників, особливо молодих спеціалістів. Серед його учнів — один доктор і шість кандидатів наук.

Результатом численних досліджень Рустема Сулеймановича стали 185 наукових праць, зокрема три монографії і шість патентів на винаходи. Він удостоєний звання «Почесний розвідник надр».